

הנגבי על כץ: "הוא מגלומאן קטן, ומנסה לחקות את ההכנות של כהנא!"

שניים שרוולים. לכשתוסר סופית מעל הפרק מועמדותו של סולמי, עליה מתעקש לייסר, בשם מחנה לוי, אין ספק שהנגבי יהיה המועמד המוסכם. לו, כמו לכץ, תוכניות רבות לשינוי התפקיד עליו הם נאבקים ושבו הם רואים קרשיקפיצה מצויין לכנסת הבאה.

הנגבי מדבר על השיפה תיקשורית יום יומית, פורומים של אינטלקטואלים והוגי דעות לצד מעצביתות ניות בתחומי החיים שונים. כץ מדבר על גוף דינמי, שיהיה ברחוב. התשובה הימנית, לדבריו, לשלום עכשיו. הנגבי פוסל את שיטת ההפגנות של כץ, כפי שבאה לידי ביטוי לפני זמן קצר מול איכסל, כפרו של ח"כ העבודה עבר אל-והאב דראושה. וכץ רואה בהן צעד בכיוון הנכון.

עתה, בעורם מתחממים, הם נמנעים מלהשמיע ישירות זה את זה. הנגבי על כץ: "הוא מנסה לחקות את הפגנות הרב כהנא: הוא מגלומאן קטן." כץ על הנגבי: "הוא אינו מוכר בחרות! הסיכוי שלו הוא אפס מינוס!"

דר"ח, נגד התפטרות שרון ממישרד הביטחון.

צחי התחמק מההפגנות והצטרף אליהן ביום השלישי. גם או הוא לא הוביל ומיעט לדבר במגאפון אל המפי גינים שלנו. ההפגנה שלנו התפורה שעתיים לפני שנוק הרימון ברחבת לישכת ראשהממשלה ולמרות זאת הוא התנצל על זריקת הרימון. אמרתי לו "עשית שגיאה כפולה. התימרת לדבר בשם הפגנה שלא אירגנת, ור איפשרת למחנההשמאל להיאחז בהתנצלות שלך למטרותיו." בקיצור, כאו ניפרדו דרכנו.

הנגבי אינו מדבר על נתק וקרע. "מדובר בנתק מיקצועי ולא אישי. הוא ראה כי "בתוספתן" המתקפל מול השב מאל. אני שוחחתי איתו ארוכות והב הרתי לו שאייגינו זריקת הרימון היא קו ארום לגביי. אמרתי לו שכולנו מדרדרים לתהום. אנו נפגשים ומרכי רים. כמיוזנו הכנסת בעיקר, אך אי אפשר לדבר על שיתוףפעולה משום שאנו נמצאים במחנות יריבים בתנר עה".

קרשיקפיצה. עתה מפשלים הי

לנצח. אם יערכו ככליזאת בחירות. היה ברור להם שנצחון של כץ פירר שו חיוק עצום בכוחו של שרון העומד לשוב. סוףסוף, מנידיוורק (ראה גם עמ' 8) עלחשבון שמיר ולוי, גם יחד. הועלו שמות של מועמדים רבים ומגוונים. החל מעסקן הסטודנטים הור תיק, דובי ברגמן, ראש מחלקת העליה בסוכנות, מנאמני רייסר וקליינר. הוא נפסל בגלל גילו, 36, ומשום שמחנה מילוא לא רצה בו, דרך רואההחשבון שבדרך, גירעון סיטרמן, לשעבר עוזרו של ארידור, וחברו הטוב של מילוא. גם עליו נאמר שהוא לא יביא בחרים רבים. ברוח התקופה חיפשו מועמד מיוחד, וגילו עניין באיתן סולמי, חבר מועצת עיריית תל-אביב. גם רצון הי פתחתיקוואי, יוצא תימן, שאף לכתר, שלא לדבר על אלמונים אחרים. מילוא ורייסר היו צריכים לא רק להסכים על מועמד משותף, כי אם להבטיח שאנשיהם משני המחנות יתנו לו את הסכמתם.

לעניין נכנס מיכאל דקל. הוא המ ליץ בפני שמיר שעוזרו, צחי הנגבי, ירוץ לתפקיד.

מרגע שהנגבי נתן את הסכמתו הוא הפך את המאבק על הצעירים, ממאבק הסררשיכות לכאורה לקרב, ששזורים בו סיפור חברות ופירוד לא רגילים בפוליטיקה הישראלית.

על האנדרטה. בשנת 1979 נבחר הנגבי לתפקיד יושב-ראש אגודת הסיטודנטים באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא הכניס רוח חדשה לקמי פוסים, שבעיקבותיה גם נשפך רם. בצמוד אליו הופיע צעיר נוסף, אל-מוני, ישראל כץ, מושבניק מכפר אחים שבדרום. בעוד הנגבי התפרסם בזכות אימו, גאולה כהן, הרי שכץ עשה את צעדיו הראשונים בפוליטיקה ונהנה מחסות מלאה של הנגבי. הנגבי הלך

כץ (מימין) נגד הנגבי (משמאל)

עם אימו אל התחיה ואילו כץ הצטרף לחרות.

אחר-כך נבחר הנגבי לתפקיד היו"ר הארצי של התאחדות הסטודנטים וכץ לתפקיד הבכיר בירושלים.

כשסיים הנגבי את כהונתו בהתאחדות הארצית, תפס כץ את מקומו. השניים היו פעילים בועד הנסיגה מסיני ואף "התבצרו" במרומי האנדרטה בכניסה לימית. עד סמוך למועד הנסיגה.

בדצמבר 1982 שב הנגבי לתנועת החרות, ואחרי זמן קצר הפך להיות עוזרו של שרהתחבורה, חיים קורפו. כץ התגנב בחרות ככל מיני תפקידים שוליים. החברות כבר הפכה ליריבות נסתר.

אבל הנתק המוחלט אירע על רקע פירסום דו"ח ועדת כהן ורצח אמיל גרינצוויג.

בגדרת הצמרת. סיפר על כך כץ, בנילוילב:

"הנתק נעשה ביזמתי. מיד אחרי פירסום דו"ח כהן, בפברואר 1983, באתי אל צחי וקראתי לו להרים את הרגל, ושנמצא דרך אל רפול ושרון שניזוקו על-ידי הועדה."

כבר או הרגשתי שצחי אינו איתנו. הוא אמר לי: "אי אפשר לדעת מה יהיה עם אריק, יכול להיות שהוא הולך למיזבז פוליטי, ואינני רוצה להיות איתו בתקופה כזו." אמרתי לו שאני לא מהמר על סוסים, אלא על תורה שלמה, שאני שלם איתה.

אחרי-כך באה ההתנצלות שלו על רצח גרינצוויג.

בקושי רב הוא ניאות להצטרף להפיגנות שערבנו. מיד אחרי פירסום הי

כץ על הנגבי: "הסיכוי שלו הוא אפס מינוס! הוא לא מוכר בתנועת החרות!"

בירכתההדרך. בתאריך כלשהו, בשנת 1984, התקבלה החלטה שבי-23 לדצמבר האחרון תתקיים ועידת צעירי חרות. ההחלטה לא בוצעה מעולם.

ארידור החליט להיכנס לעונייהקו"רה וזימן פגישה רחופה ל-30 בדצמבר האחרון. אך העובדה שכבר ימים לפני כן שהה ארידור בחול' היתה בעוכריו. מי שהיה אמור לזמן את הועדהמהנהל שכח לשלוח הזמנות, וכך בוטל הכי-נוס.

מי שהבין ראשון את חשיבות המאבק על התפקיד היה כץ. הוא זכה לכירכתההדרך מצד שרון וערך כינוס בכורה בתחילת דצמבר במלון רמאדה בכתיים. הוא חיכה לעשרות אנשים, באו יותר מ-200. האולם היה צר מלהיכיל את הנוכחים. מיפגש זה הרליק אורות אדומים בתנועת החרות. היה ברור שגם אם לא כל הבאים מגלים עניין בכץ, בטוח שהם רוצים בקירבתו של שרון. המטר היה ברור.

רייסר ורוני מילוא נכנסו לשלב שיתוח אינטנסיבי, כמטרה כפולה. גם להביא לדחיית הבחירות וגם למצוא מועמד של פשרה, שלא יאפשר לכץ

לקבל את ג'וב חייו — קונסול ישראל בסאן-פרנסיסקו, לפני שהתמוצצה בפי ניו פרשה לא נעימה כה נקשר שמו כחבר מועצת-העיר, בקשר למתן הקלות כנייה חריגות לקבלן ברמת-הש"ר. רון. אצל אותו קבלן, אגב, רכש סקולר את דירתו.

לסקולר מונה ממלא-מקום, חיזור פי כמה, מיכאל (מיכי) רצון, ביטחאי איש מחנהו של מילוא, וירימינו של ח"כ חיים קאופמן, כסגני חרות בפתח תקווה.

הבחירות החדשות היו אמורות להיערך אם כן, בשנה האזרחית היוצאת. מכל מיני סיבות הן נידחו. למחנות שמיר ולוי היה עניין לחרות אותן, כפי שהם דוחים את קיום הועידה הגדולה של התנועה.

וכאשר לא רוצים בחירות וקיום ועידה, מתחילים התרגילים. ישיבות הי ועדהמהנהל התפוצצו תמיד לפני שהיי תה אמורה להתקבל החלטה חשובה. הבאים לפגישות לא היו בכלל חברי המוסדות הנבחרים של הצעירים. איש לא יכול היה להביא עימו כרסטת של בעלי-יכות הבחירה לוועידת הצעירים.